

Israels kamp for å overleve

Av [Bruce Thornton, FrontPageMagazine.com](#), onsdag 14. januar 2009

Til norsk ved [Per Antonsen](#)

Israels kamp for å overleve er ikke bare mot Hamas, Hizbollah og deres sponsorstater, Syria og Iran. Like formidable, om enn mer snikende, er de i Vesten hvis giftige hat mot Israel setter landets eksistens i fare. Denne antipatien blant vestlige akademikere, kommentatorer og journalister er i seg selv en gjenspeiling av den mer omfattende moralske og intellektuelle korrupsjon som setter ikke bare Israel, men vestlig sivilisasjon i fare. Mediedekningen av den pågående israelske offensiven mot Hamas og deres raketter i Gaza, bærer alle kjennetegn på dette irrasjonelle og inkonsekvente hatet mot det eneste landet i Midtøsten, hvor rettsstaten, menneskerettigheter og politisk frihet – alle de godene vi i Vesten tar for gitt – blir respektert på måter som er umulige å gjenskape i noe muslimsk arabisk land.

Akkurat som under offensiven i Libanon i 2006, rapporterer vestlige medier hendelser i form av en prefabrikkert fortelling som er rensert for historiske fakta og kontekst. I dette mytiske paradigmat er Israel den ny-kolonialistiske, ny-imperialistiske lakeien til seinkapitalismen, en utpost for Vestlig aggresjon og utbytting av de mørkhudete ”andre” i den tredje verden, hvis land er blitt stjålet og hvis folk er tvangsforflyttet. Alle Vestens dysfunksjoner, slik denne fortellingen går, så som rasisme og fremmedfrykt, kommer til uttrykk i Israels behandling av sine ofre. Følgelig har vi mekanismene for sionistisk ”apartheid,” så som kontrollposter, murer, restriksjoner på bevegelse, ”flyktningleirer,” ”tvangsforflyttede” personer, og den brutale likegyldighet og den ”uforholdsmessige” reaksjonen til Israels USA-finansierte militærmaskin. Muslimsk ”terrorisme” bortforklares som en forståelig reaksjon hos dem som utsettes for denne undertrykkelsen og mangler ressurser til å slå tilbake. De kan derfor tilgis for å ha blitt fanget inn i ”voldsspiralen” som først og fremst Israel er årsaken til.

Denne fremstillingen er tilfredsstillende for de i Vesten som tror at hat mot sin egen sivilisasjon er et tegn på intellektuelt raffinement. Men det er bare mulig i kraft av massiv historisk uvitenhet. Ta, for eksempel, selve betegnelsen ”palestiner,” som brukes som om det viser til et distinkt folk. Likevel er flertallet av de såkalte palestinere umulig å skjelve fra de arabiske muslimene i Syria, Jordan eller Libanon. Selve ordet kommer av det latinske ”Philistine,” og var det orwellianske navnet romerne ga området etter at de ødela det som var igjen av den jødiske nasjonen, som hadde eksistert i regionen i tusener av år. Senere var navnet en ottomansk betegnelse på et administrativt distrikt, og som sådant ble det brukt til å beskrive jødene som bodde der, så vel som araberne.

Den nåværende bruk av ”palestiner” reflekterer derfor ikke den historiske virkelighet, men snarere politisk propaganda, hvis formål det er å mørklegge et historisk faktum, akkurat slik romerne hadde forsøkt å utslette den jødiske nasjon. Så snart den arabiske verden smertelig hadde innsett at de ikke kunne slå Israel militært, utformet de krigen mot Israel på en måte som ville appellere til vestlige idealer – som en kamp om nasjonal selvbestemmelse, forresten et ideal som er fremmed for islamsk historie og idélære. Nå ble de bedrøvelige ”palestinske flyktingene,” som faktisk er et resultat av araberstatenes politikk, som nektet å integrere sine arabiske brødre i sine egne nasjoner, fotogene lidelsesikoner som ble brukt til å undergrave Israels legitimitet i de vestliges øyne som var tilsmusset av høysinnet flerkulturalisme og forslitt marxistisk kritikk av kapitalisme og ”imperialisme.”

Slik historisk uvitenhet dukker opp overalt i tenkningen til Israels fiender. Israel er ikke en ”legitim” stat, til tross for at den ble skapt av den samme prosessen som skapte Irak, Libanon, Syria, Jordan og Saudi Arabia – oppløsningen av det ottomanske imperiet som var en følge av Den første verdenskrig – og som var godkjent av Folkeforbundet og senere av FN.

De 600.000 palestinske flyktningene er en utålelig urettferdighet, men likevel hører vi ikke et ord om de 800.000 jøder som ble utvist fra Egypt, Irak og andre muslimske land etter 1948. Vi får heller ikke høre hvorfor de palestinske flyktningene fortjener så mye mer internasjonal bekymring og opprørthet enn, la oss si de 1,2 millioner grekere som tyrkerne utviste fra land hvor grekerne hadde bodd i 2000 år, eller de 12 millioner tyskere som ble sparket ut av Øst-Europa etter Den annen verdenskrig.

”Okkupasjon” av et ”hjemland” er en annen forbrytelse Israel skal ha begått, skjønt ingen snakker om den arabiske okkupasjon av Spania i syv århundrer, okkupasjonen av Hellas og Balkan i fem århundrer, og den fortsatte muslimske okkupasjonen av Lilleasia, Egypt, Nord-Afrika og kystområdene i det østlige Middelhav, regioner som var gresk-romerske, jødiske og kristne i århundrer før de ble erobret og okkupert av muslimer. Og selvfølgelig: Ingen nevner det historiske faktum at det som i dag kalles Vestbredden, det antatt palestinske ”hjemlandet,” er det gamle Judea og Samaria, hjertet i det jødiske hjemlandet i 3800 år.

På samme måte er ”okkupasjonen” av den hellige muslimske byen Jerusalem en annen krenkelse, selv om Jerusalem er omfattende dokumentert som en jødisk by og helligdom tilbake til år 1300 f.Kr., og bare ble muslimsk på 600-tallet, e.Kr., etter voldelig erobring. Og mens Israel, etter å ha gjenerobret Jerusalem i en forsvarskrig, har tillatt muslimene å okkupere Tempelhøyden og beholde moskeen der, er Istanbuls Hagia Sophia, som engang var kristenhetens nest viktigste kirke, i hendene på de muslimske tyrkerne, hvis forfedre ødela dens engang så praktfulle mosaikker, etter den brutale plyndringen av Konstantinopel.

Med andre ord: Muslimene har historisk forbrutt seg mot, og fortsetter å krenke, ethvert prinsipp, ifølge hvilket, Israel blir ansett for å være en internasjonal paria, og likevel hører vi sjelden noe annet enn overfladisk fordømmelse av islamsk trangsyn og vold. Denne dobbeltmoralen hvor Vesten og Israel holdes ansvarlige i henhold til prinsipper som ikke gjelder for muslimer, forklarer delvis den moralske selvmotsigelsen hos de vestlige kritikere av Israel. Følgelig fordømmes de uunngåelige tapene av sivile som følger av Israels forsøk på å forsvare sine innbyggere, heftigere og mer besatt, enn de *forsettlige* mordene på kvinner og barn som utføres av arabiske jihadister.

Disse terroristene utnytter dessuten sine egne folk som propagandafordeler som kan ofres, nettopp fordi de er rettet inn mot vestlige medier, som man kan stole på når det gjelder å lage oppildnende dekning av palestinsk lidelse. Det gjør de uten å presentere den moralske konteksten som identifiserer hvem som er ansvarlig for lidelsen.

Denne svikten i vestlig moral og historisk etterrettelighet, utgjør den største trussel for Israels overlevelse, og det avdekker Vestens fatale svakhet – tapet av tiltro til de selvsamme verdier og overbevisninger som har skapt idealene, så som frihet og menneskerettigheter, uten hvilke livet er uutholdelig.

[Bruce Thornton](#) er forfatter av boken [Decline and Fall: Europe's Slow-Motion Suicide](#) (Encounter Books).

Kilde: <http://www.frontpagemag.com/Articles/Read.aspx?GUID=AEA03498-5631-4581-84C9-ADB121851CA6>